

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 696/2014-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. novembra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť M. R., S. N., a V. N., zastúpených Advokátskou kanceláriou Škodler & Partners, s. r. o., Dobšinského 12, Bratislava, vo veci namietaného porušenia ich základných práv vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd medzitýmnym rozsudkom Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 2 C 8/2013 z 24. mája 2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5 Co/350/2013 z 18. marca 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. R., S. N. a V. N. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. júla 2014 doručená sťažnosť M. R., S. N. a V. N. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl.

46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) medzitýmny rozsudkom Okresného súdu Ružomberok (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 C 8/2013 z 24. mája 2013 (ďalej aj „medzitýmny rozsudok alebo rozhodnutie okresného súdu“) v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co/350/2013 z 18. marca 2014 (ďalej aj „rozsudok alebo rozhodnutie krajského súdu“).

2. Sťažovatelia v rozsiahlo popísanej sťažnosti (na 29 s.) uvádzajú skutkový a právny priebeh ich vecí pred všeobecnými súdmi, ktorý predchádzal ich žalobe o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci, a tiež priebeh tohto konania začatého v roku 2009, ktorý vyústil do vydania medzitýmneho rozsudku okresného súdu sp. zn. 2 C 8/2013 z 24. mája 2013 a rozsudku krajského súdu sp. zn. 5 Co/350/2013 z 18. marca 2014, ktorým potvrdil tento rozsudok v časti výroku, že základ nároku sťažovateľov proti odporcovi na náhradu škody z titulu skutočnej škody nie je daný. V ostatných častiach, v ktorých rozhodol okresný súd, že základ týkajúci sa ich nárokov je daný (týkajúci sa ušlého zisku a náhrady škody z titulu účelne vynaložených trov konania), krajský súd jeho rozhodnutie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3. Sťažovatelia boli účastníkmi konania o vyslovenie neplatnosti právneho úkonu, v dôsledku ktorého prišli o ich podielové spoluvlastníctvo ku konkrétne označeným nehnuteľnostiam ležiacim v katastrálnom území..., pretože po určitú dobu existoval právoplatný rozsudok všeobecných súdov, ktorým bola vyhlásená za neplatnú kúpna zmluva, ktorou nadobudli spoluvlastnícke podiely k týmto nehnuteľnostiam. Počas tejto doby bol predmet sporu považovaný za vlastníctvo predchádzajúceho vlastníka, ktorý sa však dostal do konkurzu a tieto nehnuteľnosti boli v rámci konkurzu predané. Neskôr bol právoplatný rozsudok určujúci neplatnosť nadobudnutia vlastníctva sťažovateľmi v dovolacom konaní zrušený a následne bola žaloba o určenie neplatnosti zmluvy právoplatne zamietnutá.

4. Sťažovatelia namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože „v konaní

o náhradu škody nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej správy, ktoré bolo v časti náhrady škody titulom skutočnej škody, právoplatne ukončené... rozhodoval senát Krajského súdu v Žiline napriek tomu, že sťažovatelia žiadali listom zo dňa 25.02.2009 o vylúčenie všetkých sudcov Krajského súdu v Žiline z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci...

Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 20. júla 2009, č.k. 1 Ne/15/2009, ktorým vylúčil iba časť sudcov Krajského súdu v Žiline malo za následok, že v konaní rozhodovali sudcovia, ktorí boli vo veci zaujatí. “. Porušenie svojho základného práva vlastníť majetok zaručeného čl. 20 ods. 1 ústavy odvodzujú sťažovatelia z toho, že skutkové a právne závery rozsudku krajského súdu (v spojitosti s rozsudkom okresným súdom) sú nedostatočné, resp. nesprávne.

5. V petite sťažnosti na základe toho sťažovatelia žiadajú, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že ich „Základné právo... na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 18. marca 2014, sp.zn. 5Co/350/2013-516 v spojení s medzitýmym rozsudkom Okresného súdu Ružomberok zo dňa 24. mája 2008, sp. zn. 2C/8/2013-478, porušené bolo“.

Ďalej navrhujú, aby ústavný súd zrušil rozsudok krajského súdu z 18. marca 2014 sp. zn. 5 Co/350/2013 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Napokon požadovali priznať každý finančné zadost'učinenie v sume po 3 300 € a náhradu trov konania v sume 540,29 €.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný

súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Cieľom predbežného prerokovania každého návrhu (vrátane sťažnosti namietajúcej porušenie základných práv a slobôd podľa ústavy) je rozhodnúť o prijatí návrhu na ďalšie konanie alebo o jeho odmietnutí, a teda vylúčení z ďalšieho konania pred ústavným súdom zo zákonom ustanovených dôvodov. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúmal, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Z obsahu rozsiahlej sťažnosti (ktorá sa vyznačuje istým stupňom nekonzistentnosti), ako aj navrhovaného petitu vyplýva, že sťažovatelia sa domáhajú vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru medzitýmnym rozsudkom okresného súdu, ako aj rozsudkom krajského súdu.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu...

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

II.A

K namietanému porušeniu základných práv rozhodnutím okresného súdu

sp. zn. 2 C 8/2013 z 24. mája 2013

9. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľka sa ochrany základného práva alebo slobody môže domôcť využitím jej dostupných a účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (I. ÚS 103/02).

Podľa § 201 Občianskeho súdneho poriadku účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje.

10. Ústavný súd z obsahu sťažnosti a k nej pripojených príloh konštatuje, že na konanie o sťažnosti v časti, v ktorej sťažovatelia namietajú porušenie označených základných práv zaručených ústavou a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutím okresného súdu sp. zn. 2 C 8/2013 z 24. mája 2013 (v petite sťažnosti je nesprávne uvedený rok 2008, pozn.), nie je daná právomoc ústavného súdu, pretože sťažovatelia mali v systéme všeobecného súdnictva k dispozícii účinný opravný prostriedok na dosiahnutie nápravy namietaného porušenia svojich práv, ktoré boli namietaným rozsudkom okresného súdu podľa ich názoru porušené. Týmto účinným

prostriedkom bolo odvolanie, ktoré sťažovatelia aj podali. Využitie tejto zákonnej možnosti vylučuje preskúmanie vyššie napadnutého rozhodnutia okresného súdu, keďže o odvolaní proti nemu rozhodol krajský súd ako súd odvolací rozsudkom sp. zn. 5 Co/350/2013 z 18. marca 2014.

11. Ústavný súd preto odmietol sťažnosť sťažovateľov v časti namietajúcej porušenie ich označených základných práv podľa ústavy a dohovoru rozsudkom okresného súdu v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

II.B

K namietanému porušeniu základných práv podľa ústavy a dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 Co/350/2013 z 18. marca 2014

12. Zo sťažnosti vyplývajú dva nosné dôvody, ktorými sťažovatelia poukazujú na porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru už uvedeným rozsudkom krajského súdu, a to:

- (i), že v konaní rozhodovali sudcovia krajského súdu, ktorí neboli nestranní (mali byť vylúčení a práve krajský súd „*spôsobil*“ škodu sťažovateľom v inom konaní, čím bola porušená nestrannosť v rozhodovaní (bod IV sťažnosti s. 11 a nasl.). Pri týchto dôvodoch sťažovatelia akcentujú právo na spravodlivý súdny proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy),

- (ii) skutkové a právne závery rozhodnutí krajského súdu (v spojitosti s okresným súdom) sú nedostatočné, resp. nesprávne (bod V – s. 14 a nasl.). Tu sťažovatelia akcentujú základné právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

13. K prvej podstatnej sťažnostnej námietke uvedenej v bode 12(i) ústavný súd uvádza, že o návrhu sťažovateľov na vylúčenie všetkých sudcov krajského súdu bolo rozhodnuté v roku 2009 tak, že niektorí sudcovia krajského súdu neboli vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí, čím podľa nich došlo k porušeniu ich práv. Ústavný súd zistil, že v priebehu konania pred krajským súdom sťažovatelia (kvalifikovane zastúpení

advokátom) nevzniesli tieto svoje námietky proti sudcom krajského súdu, ktorí mali byť zaujatí, hoci proti týmto ich výhradám v rámci systému všeobecného súdnictva existujú účinné právne prostriedky nápravy a „iné súdy“ povolané poskytnúť súdnu ochranu, ktorého súčasťou je aj právo na prejednanie a rozhodnutie veci nezávislým a nestranným súdom. Rozhodovanie veci vylúčeným sudcom zakladá takú vadu konania, ktorá je spôsobilým nielen odvolacím dôvodom [§ 205 ods. 2 písm. a) v spojení s § 221 ods. 1 písm. g) Občianskeho súdneho poriadku], ale aj skutočnosťou zakladajúcou prípustnosť dovolania [§ 237 písm. g) Občianskeho súdneho poriadku]. V danom prípade to bol teda dovolací súd, ktorý bol primárne povolaný poskytnúť ochranu namietaného porušenia označených práv sťažovateľov, pričom jeho právomoc zároveň s ohľadom na dikciu čl. 127 ods. 1 ústavy vylučuje právomoc ústavného súdu. Keďže však sťažovatelia nevyužili tento účinný prostriedok nápravy, pretože to zo sťažnosti nevyplýva, ich sťažnosť v tejto časti ústavný súd odmietol pre neprípustnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

14. K druhej podstatnej sťažnostnej námietke uvedenej v bode 12(ii), ktorým sťažovatelia požadujú zrušenie rozsudku krajského súdu, pretože jeho skutkové a právne závery (v spojitosti s rozhodnutím okresného súdu) sú nedostatočné a nesprávne, ústavný súd uvádza, že z petitu sťažnosti, ktorým je predovšetkým viazaný (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde), vyplýva, že ústavný súd nemá právomoc na preskúmanie tej časti rozhodnutia krajského súdu, ktorou krajský súd zrušil rozhodnutie okresného súdu, pretože sa bude o tejto veci ešte ďalej konať, hoci už v texte samotnej sťažnosti broja iba proti potvrdzujúcej (teda právoplatnej časti). Ústavný súd preto túto časť sťažnosti vo vzťahu ku zrušujúcej časti odmietol pre nedostatok svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

15. Pokiaľ ide o námietky sťažovateľov vo vzťahu k rozhodnutiu krajského súdu, ktorým bol potvrdený výrok okresného súdu o tom, že nárok sťažovateľov na náhradu škody nie je daný, ústavný súd tieto vyhodnotil ako nedôvodné, a v tejto časti odmietol preto ich sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným

právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by ústavný súd mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (mutatis mutandis III. ÚS 138/02).

16. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (ako aj práva na spravodlivý proces) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

17. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom namietaného rozsudku krajského súdu dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie, ktorým v časti napadnutej sťažovateľmi potvrdil prvostupňové rozhodnutie ako vecne správne, právne primeraným spôsobom odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca v konaní zo zisteného skutkového stavu a na tomto základe vyvedených právnych záverov. Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia najprv poukázal na právne závery rozhodnutia okresného súdu, potom uviedol odvolacie námietky sťažovateľov a odporcu, a k samotnej

potvrdzujúcej časti po opísaní priebehu konania o „neplatnosť kúpnej zmluvy“, ktoré predchádzalo tomuto konaniu, konštatoval: „Navrhovatelia v 1/ - 5/ rade uplatňovali v konaní náhradu škody pozostávajúcu zo skutočnej škody, z ušlého zisku a napokon titulom náhrady trov konania, ktoré navrhovateľom v 1/ až 5/ rade vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie. Tvrдили, že u nich došlo následkom predmetného nezákonného rozhodnutia k zmenšeniu ich majetku, nakoľko v čase jeho právoplatnosti dňa 17.1.2005 hodnota ideálneho spoluvlastníckeho podielu 1/2-ice k predmetným nehnuteľnostiam predstavoval sumu 2.901.560,- Sk v zmysle znaleckého posudku zo dňa 17.9.2004 súdneho znalca..., vypracovaného ako podklad pre správcu konkurznej podstaty za účelom speňažovania konkurznej podstaty. Na spoločnosť PHaRMACIAE ET HOSPITALE SERVITIUM Lubochňa s.r.o. bol totiž vyhlásený uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 23.9.2003 pod č.k. 9K/3/03-99 konkurz. Správca konkurznej podstaty do konkurznej podstaty zapísal aj spoluvlastnícky podiel 1/2-ice k predmetným nehnuteľnostiam. Správca konkurznej podstaty kúpnu zmluvou zo dňa 27.5.2005 odpredal tento do súpisu konkurznej podstaty zapísaný majetok... za cenu 2.901.560,- Sk v zmysle znaleckého posudku znalca... Navrhovateľom v 1/ - 5/ rade nebola vyplatená odplata získaná z predaja predmetného spoluvlastníckeho podielu vo výške 2.901.560,- Sk, ale bola im vyplatená len suma vo výške 1.250.000,- Sk, ktorá predstavovala vrátenie kúpnej ceny zaplatenej na základe kúpnej zmluvy zo dňa 25.5.1999. Teda navrhovatelia sa domáhali škody predstavujúcej peňažný rozdiel medzi skutočnou hodnotou ideálneho spoluvlastníckeho podielu 1/2-ice k predmetným nehnuteľnostiam a kúpnu cenou vrátenou navrhovateľom v 1/-5/ rade v konkurznom konaní. Súd prvého stupňa mal nepochybne preukázané, že titulom kúpnej zmluvy kupujúci uhradil správcovi konkurznej podstaty kúpnu cenu vo výške 2.901.560,- Sk, no navrhovatelia v 1/ - 5/ rade mali možnosť domáhať sa vylúčenia finančného ekvivalentu zodpovedajúceho kúpnej cene za odpredaný spoluvlastnícky podiel na predmetných nehnuteľnostiach z konkurznej podstaty. Toto svoje právo však navrhovatelia v 1/ - 5/ rade uplatnili oneskorene a to v štádiu konkurzného konania, keď bol speňažený všetok majetok úpadcu a bola zverejnená a schválená konečná správa o speňažení majetku úpadcu a bolo vydané rozvrhové uznesenie, preto pri uplatňovaní tohto ich práva už neboli úspešní. Vzhľadom na túto skutočnosť súd prvého stupňa dospel k záveru, že v období medzi vydaním uznesenia Najvyššieho súdu SR dňa

22.11.2005, ktorým bol zrušený rozsudok Krajského súdu v Žiline až do vydania rozvrhového uznesenia konkurzným súdom dňa 19.6.2008, navrhovatelia v 1/ - 5/ rade mali vytvorený dostatočný časový priestor v rozsahu niekoľko rokov reálne sa domôcť finančného ekvivalentu zodpovedajúceho hodnote spoluvlastníckeho podielu k predmetnej nehnuteľnosti, ktorý im pôvodne patril. Na základe uvedeného súd prvého stupňa ustálil, že nie je daná príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vzniknutou škodou. Súd prvého stupňa mal za to, že uplatňovaná skutočná škoda navrhovateľom v 1/ - 5/ rade nevznikla momentom a z dôvodu právoplatnosti rozsudku Krajského súdu v Žiline, ani momentom odpredaja spoluvlastníckeho podielu k predmetnej nehnuteľnosti v rámci konkurzu, ale riadnym a včasným neuplatnením práva na vylúčenie finančného ekvivalentu z konkurznej podstaty, nakoľko správca konkurznej podstaty touto peňažnou sumou disponoval a navrhovatelia v 1/ - 5/ rade mali zákonný nárok na jej zaplatenie. Preto súd dospel k záveru, že základ nároku navrhovateľov titulom skutočnej škody nie je daný.

Odvolačný súd po preskúmaní veci sa v tejto časti v plnom rozsahu stotožnil so súdom prvého stupňa. Rozsudok okresného súdu v tejto časti je náležité odôvodnený v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.s.p., odôvodnenie rozsudku je presvedčivé, je z neho dostatočne zrejmé, na základe akých preukázaných dôkazov okresný súd vo veci rozhodol a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Keďže odvolací súd v tejto časti rozhodnutia okresného súdu nezistil žiadne pochybenie, nemohol prisvedčiť argumentom navrhovateľov v 1/ - 5/ rade, na ktorých založili svoje odvolanie, a preto v tejto časti rozsudok okresného súdu z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdil.“

18. Predmetné rozhodnutie krajského súdu (a v jeho rozsahu tiež časť odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia na s. 11 až s. 18, ktorá bola potvrdená odvolacím súdom, pozn.) obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov („zákona č. 514/2003 Z. z.“ a „zákona č. 328/1991 Z. z.“), ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovatelia sa s názorom krajského súdu (resp. okresného súdu) nestotožňujú, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Rozsudok

krajského súdu je podľa názoru ústavného súdu jasný a zrozumiteľný, odôvodnenie nie je ani arbitrárne a ani zjavne neodôvodnené.

19. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (obdobne napr. II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

20. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto sťažnosť sťažovateľov v tejto časti odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

21. Sťažovatelia v ďalšej časti sťažnosti namietali aj porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy tým, že skutkové a právne závery rozhodnutia krajského súdu sú nedostatočné a nesprávne, čo dávajú do súvisu tiež s namietaným porušením svojho práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie. V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že keďže predtým nedospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti alebo arbitrárnosti namietaného rozhodnutia krajského súdu sp. zn. 5 Co/350/2013 z 18. marca 2014 (v právoplatnej časti) vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 20), nemožno toto rozhodnutie kvalifikovať ako arbitrárne ani v súvislosti s namietaným porušením ich základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy (obdobne IV. ÚS 368/2010 I. ÚS 446/2014). Vzhľadom na tieto skutočnosti a závery ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľov aj v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

22. Po odmietnutí ako celku nebol už právny dôvod zaoberať sa ostatnými návrhmi sťažovateľov uvedenými v petite sťažnosti (bod 5).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. novembra 2014